

เทศน์เช้า วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ สิ่งที่สำคัญคือสังขารม สังขารมคือความดั่งาม ความดั่งามมันเกิดมาจากไหน มันเกิดขึ้นมาจากหัวใจของคน ถ้าหัวใจของคนมันดั่งามนะ มันแสดงออกมาด้วยความดั่งามทั้งนั้นนะ

โดยทางโลก ตาเป็นหน้าตาของใจ ตาเป็นหน้าตาของใจ เวลาสายตาที่อ่อนโยน สายตาที่เมตตา สายตาที่ดั่งาม โอ้ย! มันอบอุ่นนะ คู่มันจะฆ่ากันสิ สายตามันจะจิกมันจะฉีกเนื้อกัน นั่นเวลาออกมาจากสายตา

แต่ถ้าใจมันเป็นธรรมๆ นะ ถ้าใจเป็นธรรม สังขารมๆ ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้

เวลาไฟไหม้บ้านไหม้เรือน สร้างเนื้อสร้างตัวมาทั้งชีวิตนะ เวลาไฟไหม้เนี่ยหมดเกลี้ยงเลย เวลาคนไปเที่ยวเล่น ยิ่งหน้าแล้งเขาเป็นห้วงมาก เด็กเล็กเด็กน้อยระวังให้ดี เด็กจมน้ำตายๆ เห็นไหม

เวลามีชีวิต ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ คือหัวใจของเรา ถ้าหัวใจของเรา เราสร้างคุณงามความดีมา เรามาวัดมาวา ผู้ที่มาประพฤติปฏิบัติ เราประพฤติปฏิบัติมาด้วยหัวใจของเรา แค่นี้เราตั้งใจมาวัดมาปฏิบัติเนี่ยมันก็มีคุณค่ากับชีวิตของเราแล้ว

ถ้ามีคุณค่ากับชีวิต เขาตรากตรำบากบันกั้นมา มาทำบุญกุศล เราสละทั้งชีวิตเลย เราเอาร่างกายของเรามาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เราถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาไปสนุกครึกครื้นกันทั่วโลกทั้งสงสาร เวลากลับมาบ้านก็กระหืดกระหอบใช้หนี้บัตรเครดิตๆ

เรามาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาของเรา เราค้นคว้าหาหัวใจของเราด้วยเจตนา ด้วยความเป็นจริงของเรา เราเป็นชาวพุทธแท้ ชาวพุทธแท้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เห็นถึงหัวใจใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนามารื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อสัตว์ชนสัตว์ก็รื้อหัวใจของสัตว์โลกนี้ หัวใจของสัตว์โลกที่มันทุกข์มันยากอยู่เนี่ย เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา เวลามันทุกข์มันยากไม่เคยเห็นว่าหัวใจมันทุกข์มันยากเลย เห็นแต่อารมณ์ของตน นั่นก็ไม่พอ นี่ก็ไม่พอ มันก็ไม่ได้ แสงวงหามา แสงวงหามาให้กิเลสลากไป

เวลากิเลสลากไป กิเลสลากมาเพื่อหัวใจของมันนะ สุดท้ายแล้วไม่มีใครใหญ่กว่าใจศพ สุดท้ายแล้วตายหมด เวลาตาย ตายไปด้วยความว่างเปล่า ตายไปด้วยความกังวล ตายไปด้วยความเร่าร้อน ตายไปด้วยความกระวนกระวาย

ไม่เหมือนครูบาอาจารย์ของเราเลย ลาวัญญะๆ ตายไปด้วยความนุ่มนวล เช็ดหลาบกับการเกิดแล้ว เช็ดหลาบกับชีวิตนี้ เช็ดหลาบๆ ไม่ต้องการมาเกิดอีกแล้ว

แต่ถ้าไม่ต้องการมาเกิดอีกแล้ว คนต้องมีอำนาจวาสนา ถ้าไม่มีอำนาจวาสนามันจะเชื่ออะไร เวลามาศระพฤติปฏิบัติขึ้นไปเห็นนิมิตอย่างนั้นเห็นนิมิตอย่างนี้ มันก็เหมือนหมอดูใจ หมอดูมันก็ไม่ต่างกัน เวลาเป็นหมอดู หมอมันดูแล้วมันทายหมดเลย นั่นมันอาชีพของเขา มันงานของเขา นั่นโลกียปัญญา ปัญญาโลกๆ

แล้วมันก็เป็นความจริงๆ นะ ผลสัม ถ้าจะหยิบผลสัมมันจับผลสัม ถ้าจะเข้าหัวใจมันต้องผ่านโลกียะ ผ่านอำนาจวาสนา ผ่านจิตนิสัยของตน มันต้องผ่านเข้าไป

แต่มันผ่านเข้าไปไม่ได้ มันผ่านเข้าไปสู่เนื้อสัมผัสไม่ได้ มันทำความสงบของใจไม่ได้ มันทำสิ่งใดไม่ได้ทั้งสิ้น แต่มันทำแล้วมันก็ทำแบบหมอดู หมอดูไปสิ นั่งหลับตาบ๊บบมันทายผัวะๆ เลย โอ้โฮ! หมอนี้ทายแม่น

แล้วเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเราจะเอาหัวใจของเรา เราไม่ใช่มาเรียนอาชีพหมอดูนะ เราต้องการค้นคว้าหาหัวใจของเรา ต้องค้นคว้าหาหัวใจของเราตามความเป็นจริง

ถ้าคันคว้าหัวใจของเราตามความเป็นจริง แค่ว่าตั้งใจเจตนามาประพฤติปฏิบัติ อันนี้มีคุณค่าแล้วละ เพราะไม่มีใครมองเห็น เพราะทุกคนกลัวความทุกข์ความยาก เพราะทุกคนกลัวกิเลสมันบีบคั้นหัวใจ แต่ไปนอนชายทะเล ไปป็นภูเขา โอ้โฮ! ปลื้มๆ แต่ถ้ามาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนามันจะทุกข์มันจะยาก

ถ้ามันจะทุกข์มันจะยาก แค่ว่ามีเจตนา เราคิดต่างกับเขาแล้ว การคิดต่างกับเขาต้องมีวาสนา เวลาจะไปขึ้นมา เพื่อนมาทั้งสองคน เฮ้ย! จริงหรือ เอ็งกล้าหรือ เอ็งเอาจริงหรือ อู๋! กูไม่ไหววะ นั่นก็เรื่องของเขา แต่ถ้าของเราๆ นะ เราปรารถนาของเรา

เกิดมาเป็นคนต้องมีสัจจะมีความจริงนะ ชีวิตนี้คืออะไร เกิดมาทำไม เกิดแล้วมันได้อะไร มองไปในโลก ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตัดหาความทะยานอยากล้นฝั่ง เขาแสวงหาอำนาจ เขาแสวงหาเข้าไปกอดแท่งไฟแดงๆ กัน แย่งชิงกันด้วยเล่ห์ด้วยเหลี่ยม ด้วยความซับซ้อนของกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ด้วยเล่ห์ด้วยกล วิ่งเข้าไปเพื่อหาอำนาจนั้น

แต่ของเรา เราก็เกิดเป็นคนเหมือนกัน ผู้ที่มีอำนาจจะมีอำนาจวาสนาขนาดไหนเขาก็ต้องใช้ปัจจัย ๔ กินอยู่เหมือนเรา

เราก็เหมือนกัน เราเกิดมาเราก็มีอำนาจวาสนา เรามีชีวิต แล้วเรามีจิตใจที่ยิ่งใหญ่ เราจะไม่เสียดสีสิ่งนั้น เราจะไม่แย่งชิงกับใครทั้งสิ้น เวลามาบวชเป็นพระๆ ขึ้นมาแล้ว ถ้าบวชเป็นพระขึ้นมา จะมาจากชนชั้นใดก็ได้แล้วแต่ มาบวชเป็นพระแล้วต้องเคารพกันตามธรรมวินัยอาहुโส กันเด พออาहुโส กันเดขึ้นมาแล้ว เราจะประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา

ถ้าไปอยู่ในสำนักที่เขาเรียนเขาก็บังคับให้เล่าไปให้เรียน ให้เล่าให้เรียนพวกมีปัญญา ให้อำนาจพระปฏิบัติ ให้อำนาจพระปา พวกพระโง่เขลา หลับหูหลับตามันจะไปรู้อะไร

หลับหูหลับตามันจะไปคันหัวใจของมันนะ หลับหูหลับตาแต่มันเป็นผู้ฉลาดนะ ผู้ที่ฉลาดเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา หลับหูหลับตามันทุกข์มันยากนะ

สิ่งที่มีชีวิต แม้แต่สัตว์ที่มันมีชีวิตมันก็รู้จักสุขรู้จักทุกข์ นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดเป็นคนเราก็รู้จักสุขรู้จักทุกข์เหมือนกัน เห็นคนเขาไปเที่ยวกัน เห็นเขาไปทัศนศึกษา เห็นเขาไปเที่ยวกันรอบโลก เราเห็นเราก็อยากไปในประสาของความเป็นโลกมนุษย์

แต่ถ้าความจริง ๆ เราจะค้นคว้าหาหัวใจของเรา สิ่งที่เขาจะค้นคว้าหาหัวใจของเรา เวลาจิตสงบแล้วมันไปเที่ยวสามโลกธาตุ ผลของวิญญู ตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหมมา เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะหาสิ่งที่มนุษย์หาไม่ได้ เราไม่ต้องการหาแบบพวกหมอดู พวกฤษีชีไพรที่คอยทายโชคชะตา เราจะเข้าไปสู่จิตใจของเรา เพื่อค้นหาสิ่งจะความจริงในใจของเรา

ไม่ใช่ทายโชคชะตา จะกำจัดมึงนะ จะกำจัดกิเลสตัณหาความทะยานอยากในใจของตนนะ แล้วไม่มีใครกำจัดได้ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ที่กำจัดกิเลสตัณหาความทะยานอยากแล้ว ได้ฆ่าพญามารมาแล้วถึงได้ปฏิญาณตนว่าเราเป็นพระอรหันต์

พอความเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา ใครจะมีปัญญามากน้อยขนาดไหน ชฎิล ๓ ฟันของเขาเป็นพราหมณ์ เป็นฮินดู เขาบูชาไฟ ลูกศิษย์ของเขาเป็นพระเจ้าพิมพิสาร เขามีภักตริย์เป็นลูกศิษย์ลูกหา เขามีอำนาจวาสนาทั้งทางโลก ทั้งการเมือง ทั้งศักดิ์ศรี ทั้งดีงามทั้งหมด แต่เขาบูชาไฟๆ อยู่

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบรรลุธรรมแล้ว ประกาศตน เวลาแสดงธัมมจักข “เราเป็นพระอรหันต์ๆ ปัญจวัคคีย์เจ็ดนาคฟังๆ”

เวลาปัญจวัคคีย์อยู่ด้วยกันมากก็ไม่เคยสั่งเคยสอน เวลาอยู่ด้วยกันมา เวลาไปฉันอาหารของนางสุชาดา เห็นว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามักมากในเรื่องปัจจัยแล้ว จะบรรลุธรรมไม่ได้ ทิ้งหนีไปเลย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาชำระล้างกิเลสแล้ว ปรารถนาหรือสัตว์ชนสัตว์ จะเอาใครก่อน จะเอาอาฬารดาบส อุทกดาบส เขาได้สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘

สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยไปศึกษากับเขา ถ้าได้สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ มันส่งออก เรื่องหมอดู เรื่องการทายโชคทายชะตา รู้อดีตอนาคต นี่มันเป็นเปลือก

ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถ้าไปสั่งสอนเขาได้ นะ จะให้เขาย้อนแทงกระแสน กลับเข้ามา กลับเข้ามาในหัวใจ กลับมาหาภพหาชาติ หาภวาสวะไง ถ้าไปสั่งสอนอาฬารดาบส อุทกดาบสได้ แต่อาฬารดาบส อุทกดาบสก็ตายเสียแล้ว จะเอาใครดี? จะเอาปัญจวัคคีย์ไง

พอปัญจวัคคีย์ ปัญจวัคคีย์ก็เห็นว่าออกมาฉันอาหาร ฉันข้าวของนางสุชาดา เป็นผู้มัก มากไป ถึงนัดกันเลย ไม่ต้อนรับ ไม่ต้อนรับไอ้คนมักง่าย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาด้วยวาสนา มันต้อนรับโดยสัญชาตญาณไง ผู้ ที่ให้เงืง เวลาจะเทศน์ก็กระด้างกระเดื่อง อวดอีโก้ เก่ง ยอด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า เราอยู่กันมา ๖ ปีก็รู้นิสัยกันซะใหม่ ตอนนั้น ถ้ามหาไรก็ไม่บอก ถ้ามหาไรก็ไม่รู้ก็ไม่พูด เพราะมันไม่รู้จริงๆ เพราะมีความสตัย แต่ตอนนี้ ถ้ามมา นี่เงืง ตอนนีสำเร็จเป็นพระอรหันต์ สำเร็จแล้ว บรรลุธรรมแล้ว เข้าใจทั้งหมด ถ้ามมา

พอถ้ามมา จิตใจควรแก่การงาน จะเทศน์ธัมมจักข พอเทศน์ธัมมจักข ขึ้นมา พระอัญญา โกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมๆ ดวงตาเห็นธรรมโดยใจของพระอัญญาโกณฑัญญะ พระอัญญาโกณฑัญญะฟังแล้วใช้สติปัญญาใคร่ครวญ ใช้สติปัญญาแทงตลอด มันต้องเกิด มรรคในใจของตน เกิดศีล เกิดสมาธิ เกิดมรรคในใจของตน เกิดปัญญาของตน แล้วแทงของ ตนเอง ทำลายของตนเอง ทวนกระแสกลับเข้าไปเอง

นี่เงืง จะไปเทศน์ชฎิล ๓ พี่น้อง เขามีฤทธิ์มีเดช เขามีวาสนา นี่ฤาษีชีไพร พวกหมอดู พวก โชคชะตา แล้วเราก็จะทำอย่างนั้นๆ

มันเป็นเรื่องธรรมดาเนะ มันเป็นเรื่องธรรมดาของจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ทุกคนมี ความรู้สึกใหม่ ทุกคนคิดดีคิดชั่วใหม่ มีทุกคนนะ ถ้ามีทุกคนขึ้นมา ไอ้การคิดดีคิดช่วนั้นนะ สัญญาอารมณ์ นั้นนะเปลือก ชันธ ๕ นี่เปลือก

คนมีความรู้สึกนึกคิดทั้งนั้น เวลาจิตถ้ามันสงบเข้าไปมันก็ไปรู้ตามความรู้สึกนึกคิดอัน นั้น ไปเห็นนิมิต ไปรู้นั้นรู้นี้ แหม! สุดยอดๆ โมฆบุรุษ ไม่มีความเป็นจริง

แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ ขึ้นมา ถ้ามันแทงทะลุเข้าไป ถ้าจิตสงบคือจิตไม่พาดพิงอารมณ์ ไม่ พาดพิงอารมณ์มันก็เป็นอิสระโดยตัวมันเอง ถ้ามันพาดพิงอารมณ์ก็พาดพิงสัญญา พาดพิง

สังขาร พาดพิงสิ่งที่มีมันมีมาแต่ดั้งเดิม พาดพิงสิ่งที่มีมันสะสมมา โกรธแค้นใจ เจ็บแค้นใจ เจ็บปวดใจ มันก็พาดพิงกับอารมณ์นั้นไง

แต่ถ้ามันเป็นอิสระมันไม่พาดพิงใดๆ ทั้งสิ้น แต่ถ้าไม่พาดพิงสิ่งใดๆ ทั้งสิ้นต้องอาศัยอะไร อาศัยพุทธโฆ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โ

ไธ้คนที่ดูถูกเหยียดหยามกันนั้นนะ ไธ้พุทโธ ไธ้สมณะ ไธ้ไม่มีปัญญานั้นนะ

ไธ้พุทโธนั้นนะ ถ้าเอ็งทำพุทโธได้เอ็งจะเป็นเอกบุรุษ เอ็งจะเป็นจริง

แต่เอ็งทำไม่ได้ เอ็งทำไม่ได้ด้วยกิเลสตัณหาความทะยานอยากในใจของเอ็งต่างหาก เอ็งก็ไปเอาสิ่งสภาวะแวดล้อม สิ่งที่เคยทำมาเป็นความชอบและไม่ชอบ เป็นความพึงใจ เป็นความเคยพบเคยเห็น เป็นจินตนาการ แล้วก็ว่านี่เป็นการปฏิบัติธรรมๆ ใจ

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่สอนอย่างนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามันเป็นสิ่งที่มีมันเป็นจิตนิสัยต่างๆ อันนั้นก็ป็นวาสนา ถ้าเป็นวาสนา ดุสิต นางวิสาขา อนาถปิณฑิกเศรษฐี ดูอย่างเทวทัตต่างๆ นั้นก็อยู่อำนาจวาสนาของเขา เขาคิดของเขาอย่างนั้น เขาทำของเขาอย่างนั้น มันไม่เข้าสู่ความจริงอันนั้นได้

ถ้าเข้าสู่ความจริงได้ ท่านพยายามจะให้ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ละวางให้ได้

คนเรามันมีเวรมีกรรมทั้งสิ้น คนเรามันมีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน มันเป็นอำนาจวาสนาของตน วางสิ่งนั้นไว้ วางสิ่งนั้นไว้แล้วเข้าสู่หนทาง เข้าสู่หนทางทำความสงบของใจเข้ามา

ถ้าใจสงบระงับแล้วฝึกหัดใช้ปัญญาๆ การฝึกหัดใช้ปัญญาคือฝึกหัดใช้ปัญญาในธรรมจักร ฝึกหัดใช้ปัญญาในมรรคในผลในพระพุทธานุศาสน์ ไม่ใช่ฝึกหัดใช้ปัญญาแบบที่เราใช้กันนี้

ถ้าเราใช้ปัญญาอย่างนี้ เราไม่ต้องใช้ปัญญามันก็เป็นเอง คิดทั้งวัน ทุกข์ทั้งวัน แม่งเกิดทั้งวันเลยปัญญานี้ แต่ปัญญาพาไปทุกข์ไปยาก ไม่ใช่ปัญญาให้หลุดพ้นเลย ถ้าปัญญาอย่างนี้เขาเรียกโลกียปัญญา ปัญญาเกิดจากสัญชาตญาณ ปัญญาแบบโลกๆ

แล้วปัญญามันเกิดทุกวันๆ แล้วมันเป็นปัญญาหรือไม่ ปัญญาจะไปจับไปปล้น ปัญญาจะไปฉกไปชิง ปัญญาจะไปเอามรรคเอาผล ปัญญาจะให้คนนับหน้าถือตา ปัญญาอย่างนี้มันเป็นปัญญาโลกๆ ปัญญาของกิเลส

นี่ไง มันถึงหายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็โธ ทำความสงบของใจเข้ามา แล้วถ้ามันทำไม่ได้ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิๆ ปัญญาอบรมสมาธิก็มาปกกลอกนี่แหละ

ความปกกลอกปกเปลือก ปอกไข่ความคิดนี้ ความคิดว่าอยากให้เราชมเชย อยากให้เขายอมรับเรา ถ้ามีปัญญาขึ้นมานะ มึงบ้า ใครจะยอมรับมึง

ถ้าปัญญามันทันนะ พอมีปัญญามันก็จบไป มันก็ไม่คิดส่งออกไป ใครจะมายอมรับเรา เราต้องยอมรับตัวเราเอง เราจะทุกข์จะยากจะรุ่มเย็นเป็นสุขก็เป็นของเราเอง เราแสวงหาของเราเอง เราก็คือของเราเองเป็นปัจเจกตั้ง ถ้าทุกข์ เราก็คือว่าทุกข์ ถ้าสุขเราก็คือว่าสุข แล้วเราต้องไปให้ใครมายกย่องสรรเสริญเรา เขารู้กับเราไม่ได้หรอก

เราอยู่กับอาจารย์ หลวงตาพระมหาบัว เวลาใครมาชื่นชมท่าน ท่านถามเลย มึงรู้ได้อย่างไร มึงมีปัญหาหรือ ปัญญามึงนี้รู้หรือ แบบโลกๆ นี่มึงรู้จักกรรมะหรือ

โธ้ย! เจียบเลยนะ ไข่พวกที่มายกย่องสรรเสริญก็จะมาประจบไป จะมาประจบว่า โธ้ย! ฉันเป็นพวกเดียวกัน มีทางเดียวกัน

ท่านชี้เลย ไม่เชื่อ เราเป็นผู้ใหญ่ เด็กๆ มันมาคุยกับเรา เราจะเชื่อมันไหม มันผ่านโลกมาหรือยัง มันรู้ไหมอะไรถูกอะไรผิด มันไม่รู้อะไรเลยแหละ แต่มันจะมายกย่องสรรเสริญชมเชยเรา แล้วเราไปเชื่อมันหรือ เราคล้อยตามมันไปหรือ แสดงว่าเอ็งโง่กว่าเขา

แต่ถ้าเป็นธรรมๆ ขึ้นมานะ ถ้าบอกว่า ผมเคารพนับถือ ผมเชื่อถือศรัทธา แต่ผมยังไม่รู้จริง ผมจะประพฤติปฏิบัติ ผมขอชี้ทาง ถ้ามันเป็นความจริงๆ มันต้องเป็นแบบนั้น ความจริงว่าใครรู้ไม่ได้ ถ้าใครรู้ได้มันจะรุ่มเย็นเป็นสุขในใจของเขา ถ้าใครรู้ได้เขาจะนิ่ง เขาจะไม่ดีดดินเลย

ไข่ที่ยังดีดดินปี้ดๆ อยู่นี่ แหม! มีคุณธรรม...มันยิ่งกว่าไล่เดียน ไล่เดียนโดนชี้ถ้ามันดินผับๆ เลย

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของเรา นั่งสงบ อยู่ในที่สงบวิเวก เพราะสิ่งในที่ตั้งจิตวิเวกนั้น ใจ วิเวก จิตวิเวก สถานทีวิเวก ความวิเวกอย่างนั้นมันเป็นความสุขแท้ ความสุขแท้นะ โลกเขาอยู่กับ เราไม่ได้หรอก

โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ทุกอย่างในโลกนี้อยู่ในใต้กฎของอนิจจัง ทุก สิ่งในโลกนี้อยู่ในใต้กฎของอนิจจัง แล้วไม่มีสิ่งใดที่จะแก้ไขได้ ไม่มีสิ่งใดที่ทำได้

โลกนี้เป็นอนิจนัตถะ มันอยู่ยั่งยืนอย่างนี้มาตั้งแต่สมัยโบราณกาล ตั้งแต่ยุคน้ำแข็ง ยุคหิน ยุคต่างๆ แล้วก็จะยุคต่อไปข้างหน้า โลกนี้เป็นอนิจนัตถะ มันเป็นอนิจจัง

แต่หัวใจถ้ามันมีสังขารขึ้นมามันเป็นอนัตตา อนัตตามันไม่เหมือนอนิจจัง เพราะ อนิจจังคือสภาวะการเปลี่ยนแปลง แต่ถ้าอนัตตาๆ อนัตตาตรงไหน อนัตตาที่ต้องจำใช้ใหม่ อนัตตาที่ได้ยินมาใช้ใหม่ อนัตตามันเกิดที่ไหน

ถ้าจิตสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา จิตนี้จับกาย จับเวทนา จับจิต จับธรรม เกิดขึ้นๆ จิตเห็น อาการของจิต จิตเข้าสู่อริยสัจ เข้าสู่สติปัฏฐาน ๔ เข้าสู่ทางของมรรค ถ้าเข้าสู่ทางของมรรค

มันไม่มีการเกิดขึ้น มันไม่มีหนทาง เข้าตรอกซอกซอยไม่ถูก เข้าถึงบ้านของตนไม่ได้ ทุก คนยังหาใจของตนไม่เจอ มันจะเอาอะไรไปทำ

แต่ทุกคนถ้าหาใจของตนเจอ ยกขึ้น เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

กับอนิจจัง สิ่งที่เป็นอนิจจัง สิ่งที่มีอยู่นี้เป็นโลกไฉ่ สสารมันแปรปรวนตลอดเวลา นักวิทยาศาสตร์มันคุยกันตรงนี้ คุยธรรมะมันคุยกันตรงอนิจจัง มันไม่รู้จักอนัตตาหรอก อนัตตา เป็นอย่างไร มันเกิดขึ้นที่ไหน แล้วมันเกิดอย่างไร แล้วมันจะเกิดที่ไหน

เพราะมันรู้ไม่ได้ไงมันเลยบอกว่าไม่ต้องมีขณะไฉ่ ไม่ต้องมีขณะก็คืออริยสัจ ๓ ทุกข์ สมุทัย นิโรธไม่ต้อง

ถ้ามีขณะคือมีการกระทำ มันจะมีไตรลักษณ์ ถ้ามันมีขณะของมันนะ

แต่ถ้ามันไม่มีขณะ ไม่มีขณะคืออะไร ก็ขึ้นต้นไม่ได้ ขึ้นต้นไม่ได้ ท่ามกลางไม่มี สิ้นสุดไม่มี ของกู กูไม่มี ไม่มีก็เลยไม่ต้อง เดียวนี้ไม่ต้องมีขณะหรอก เอาแบบอาจารย์สิงห์ทอง

แต่อาจารย์สิงห์ทองมีขณะ ปากกาเขียนจนหมึกหมด เขียนไม่ได้ มีขณะ แต่ความรุนแรงที่มันจะเป็นจริงนั้นอีกเรื่องหนึ่ง มีขณะ ขึ้นต้น ท่ามกลาง ที่สุด

มึงไม่รู้ว่ามีทุกข์มีสุขนี่มีภาวนาอะไร มึงไม่รู้ว่ามีกินข้าวกินปลา มึงได้กินอย่างไร มึงไม่รู้อะไรเลยมึงเป็นธรรมะได้อย่างไร พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนอย่างนั้นหรอก แต่เขาตีรวนเป็นเหมือนหมอดู เหมือนการทายโชคชะตา พวง! หาย พวง! กิเลสตาย พวง! กิเลสตาย แล้วพวกเรากิเลสตายหมดเลย ตายจากการหลงกลวง ตายจากการเขาให้ค่า ไม่มีความจริงใดๆ ทั้งสิ้น ถ้าเราทำความจริง ความจริงอย่างนี้ไ

เราบอกว่าจะมาวัดมาวา เราตั้งใจมาประพฤติปฏิบัติด้วยเจตนาของการกระทำ ด้วยเจตนาจะปฏิบัติบูชาของศีลสมาธิปัถะสัจจะพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นคือทรัพย์ของเราแล้วนะ ทรัพย์สมบัติของเราที่มีเจตนาตั้งใจแสวงหาสิ่งที่เป็นนามธรรมที่ไม่มีใครรู้ใครเห็นเราได้

ใครเขาไปเที่ยวที่ไหนมาเขาซื้อของฝากของระลึกไปฝากเพื่อน เราไปวัดไปวา เรากลับไปบ้าน เรากลับไปเรามีแต่ความอ่อนเพลียไปฝากเพื่อน เพื่อนมันบอก “เอ็งไปไหนมา” “ไปปฏิบัติมา” “ดูสิ หน้าดำคร่ำเครียดเลย” “แล้วได้อะไรมา” “ได้บุญมาฝาก” “แล้วบุญเป็นอย่างไรละ”

บุญก็มีความสุขใจ ใจ บุญมันก็ไม่รู้จัก สิ่งใดไม่รู้จัก จิตใจที่อ่อนแอ จิตใจที่หยาบกระด้าง

จิตใจที่ดั่งาม จิตใจที่สูงส่งเขาสาธุนะ สิ่งที่ดีงามเขาสาธุ เขาพอใจกัน

นี่พระพุทธศาสนาไง ถ้าพระพุทธศาสนาที่นี้บ๊ิบ เราเป็นบัณฑิต เราไม่เป็นเหยื่อของสังคม อย่าเชื่อนะ ไอ้โทรศัพท์หลงกลวงกัน โอนเงินไปโอนเงินมา เห็นแล้วเศร้าใจมาก ทำไมมันโง่กันได้ขนาดนี้

เรามีสติปัญญา อย่าเพิ่งเชื่อใดๆ ทั้งสิ้น ให้พิสูจน์ขึ้นมาให้เป็นความจริงของเรา เอวัง